

ПРОТОКОЛ

№ 945

гр. П, 13.06.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – П, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
Сложи за разглеждане докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско дело № 20235220100774 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 11:30 часа се явиха:

И на второ повикване в 12:10 часа, се явиха.

Ищецът Д. Г. Т. – редовно призован, чрез адв. Т. А., не се явява и не се представлява.

За ответника ОД на МВР П - редовно призван, се явява юрк. П., редовно упълномощена с пълномощно приложено към писмения отговор.

ЮРК. П.: - Моля да се даде ход на делото. Считам, че не е налице процесуална пречка за даване ход на делото.

Съдът, с оглед редовното призоваване на страните, счита, че не е налице процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване фактическата страна на спора.

ЮРК. П.: - Поддържам писмения отговор. Считам, че са налице предпоставките на чл. 238, ал. 2 от ГПК, и моля съдът да прекрати производството по делото, като моля да ни бъдат присъдени разноски за юрисконсулт.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК ИЗЛАГА ДОКЛАДА СИ ПО ДЕЛОТО:

Искът е с правно основание чл.178, ал.1, т.3 във вр. с чл. 187 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД.

Делото е образувано по искова молба от Д. Г. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: **, чрез процесуален представител от АК-Пловдив, адв. Т. А. със съдебен адрес: гр. Пловдив **, срещу Областна дирекция на МВР - П, със седалище и адрес на управление: гр.*, относно дължими суми за допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд. В молбата се твърди, че ищецът е служител в системата на МВР от 19.09.2018г., в качеството му на полицаи в група „Охранителна полиция” към Районно управление - П към Областна дирекция на МВР – П, като съгласно чл.142, ал.1, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи, същият бил със статут на държавен служител. Твърди се, че като държавен служител в системата на МВР, Д. Г. Т. бил назначен със Заповед на директора на ОДМВР - П, като за възникналото обвързващо служебно правоотношение, приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения бил ЗМВР, който бил и специален по отношение на ЗДСл и КТ. Твърди се, че предвид характера на заеманата длъжност, старши полицаи Д. Г. Т., полагал труд и през нощта (за времето от 22.00 часа до 06.00 часа), съгласно утвърдени графици, като отработеното работно време до сега се било изчислявало сумарно, без часовете положен от него нощен труд да са преобразувани в дневен труд и съответно да му се изплати възнаграждение за полагания извънреден труд. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавни служители в МВР се състояла от основна заплата и допълнителни възнаграждения, сред които е предвидено и допълнително възнаграждение за извънреден труд по см. на чл. 178, ал.1, т.3 от ЗМВР, както и, че в разпоредбите на ал.3 от чл. 187 от ЗМВР било посочено, че работното време на държавните служители се изчислявало в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за период от три месеца. Сочи се, че според ал.7 на чл.187 ЗМВР: "Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнително възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период. Извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.", както и, че в ал.10 на същия член било предвидено, че: "разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време,

режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи."

Ищецът твърди, че в периода от 01.04.2015г. до 16.11.2022г. са действали последователно Наредба №8121з- 592/25.05.2015г., (отменена изцяло с решение на ВАС от 11.07.2016г.), Наредба № 8121з- 776/29.07.2016г. (отменена изцяло с решение от 10.12.2019г. по адм.д. №8601/2019г. на ВАС), Наредба №8121з-36/07.01.2020г. отменена с Наредба №8121з-1174/21.10.2020г. отменена с Наредба №8121з-922/22.07.2022г., като всички посочени наредби са били издавани от министъра на вътрешните работи и всяка от тях е уреждала реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Посочено, е от ищеца, че текстовете на чл.3, ал.3 в първите две наредби били идентични с текстовете на чл.3, ал.2 от следващите три наредби, като според тях при работа на смени било възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Твърди се, че преди процесния период била действала Наредба №8121з-407/11.08.2014г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, обн. в ДВ, бр.69 от 19.08.2014г., като според ищеца, единствено в тази Наредба изрично е било предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между часовете 22,00 и 6,00ч. за отчетния период се умножава с коефициент от 0,143 - чл.31, ал.2 от цитираната наредба. Сочи се, че в следващите три Наредби изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва. В Наредба №8121з-592/25.05.2015г. (обн.ДВ бр.40 от 02.06.2015г.), в Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. (обн. ДВ бр.60 от 02.08.2016г.) и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. (обн. в ДВ, бр.3 от 10.01.2020г.), липсвала изрична норма, съответстваща на чл.31 ал.2 от Наредба №8121з- 407/11.08.2014 год. за преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0,143, а в Наредба №8121з-1174/21.10.2020г. - чл.22, ал.3 и в Наредба №8121з-

922/22.07.2022г. в чл.21, ал.3 е визирана норма с идентично текстово съдържание: "При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1 съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР, като се твърди, че липсата на изрична норма в Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. (обн. ДВ бр.60 от 02.08.2016г.) и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. (обн. в ДВ бр.3 от 10.01.2020г.) представлявала празнота в уредбата относно реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Твърди се, че при наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, в съдебната практика се приемало, че субсидиарно следвало да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата (обн.ДВ бр.(от 26.01.2007г.). В чл.9 ал.2 от същата Наредба е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Твърди се, че посочената в чл.9 от „Наредбата за структурата и организацията на работната заплата“ методология била само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагали, според ищеца, едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т.е., при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщали в дневни с коефициент "1,143" и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Твърди се, че на общо основание, приложение имали нормите на чл.9 и следващите от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в която именно била и определена методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни със съответния коефициент в хипотезите, в които работното време се изчислявало сумирано за определен период. Сочи се, че също така, чл.187 ЗМВР бил изменен със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ бр.60/2020г., в сила от 10.07.2020г., както и със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ бр.85/2020г. в сила от 01.01.2021г., с някои изключения, като след отмяната от ВАС на горните наредби от 2015г. и 2016г., в Наредба № 8121з- 36/07.01.2020г. (действала от 10.01.2020г. до 02.11.2020г.) липсата на правило за преобразуване на часовете

нощен труд в дневен, отношенията между страните следвало да се уреждат от предхождащата ги Наредба №8121з-407/11.08.2014г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР, в чийто чл.31, ал.2 изрично е било предвидено, че: „При сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.“ Твърди се, че издадените след нея и отменени от ВАС две наредби не регламентирали отчитане на отработените часове нощен труд с коефициент, аналогично на чл. 31, ал. 2 от наредбата от 2014г. Твърди се още от ищеца, че предвид изменението на чл.187 ал.1 и ал.4 от ЗМВР с ДВ бр.60/07.07.2020 г. следвало да се допълни, че съгласно чл.187, ал.1 изречение второ от ЗМВР, според изменението в сила от 10.07.2020 г., нормалната продължителност на работното време през нощта било 8 часа за всеки 24- часов период, както и, че създадената нова ал.4, според която, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, като според ищеца, този коефициент се равнявал вече на единица, а не на 1,143, какъвто коефициент се използвал по силата на субсидиарното прилагане на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата при сумарно изчисляване на работното време. Счита се от ищеца, че с тези изменения в ЗМВР се установявало законово закрепено неравенство в третирането на държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, т.е. че те били поставени в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение, като това било в противоречие с изрично прогласеното в чл.188 ал. 2 от ЗМВР приложение спрямо служителите на МВР на уредената в КТ специална закрила на нощния труд.

Ищецът се позовава на Решение от 24.02.2022 г. на СЕС по дело №262/2020 г. Излага съображения, че съгласно чл.5 ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното

право на страната и те имали предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат, като се твърди, че при всички случаи в полза на такива работници трябвало да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В тази връзка се сочи, че с промяната на ЗМВР не били предвидени такива мерки за защита, които да ползват само полагащите нощен труд държавни служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, а съществуващите в ЗМВР защитни мерки се прилагали за всички държавни служители, включително неполагащите труд през нощта. По този начин, както било описано и в т.69 от решението на СЕС, националното право видимо изключвало държавните служители в МВР, като полицаите и пожарникарите, от обхвата на общия правен режим, който предвиждал ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставял на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен. Твърди се, че при това положение разпоредбите на чл.187 ал.4 от ЗМВР и изречение второ на ал.1 на същия член не следвало да се прилагат, защото били несъвместими с правото на Съюза, че те допускали определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, без тази разлика в третирането да се основава на някакъв обективен и разумен критерий, не е свързана с допустима от закона цел на нашето законодателство и не била съразмерна на тази цел. Така, при положение, че не следвало да се прилагат изр.2 на ал.1 от чл.187 от ЗМВР и ал.4 на същия член, заради несъвместимостта им с правото на Съюза, следвало, според ищеца, да се приложат същите правила, които са действали при редакцията на ЗМВР преди изменението от юли 2020г., т.е. налице била празнота в уредбата, поради което и следвало да се прилага чл.9 ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на възнаграждението за положения от ищеца труд през нощта през целия исков период, като стане с прилагане на коефициент 1,143. Твърди се от ищеца, че липсата на възможност, както за реално изпълнение, така и за компенсаторно парично обезщетение, би довело до абсурдния резултат длъжникът да се освобождава от това си задължение чрез неговото

просто неизпълнение. Сочи се от ищеца, че показателно било в тази връзка, че до м.август 2016г. наредбите на министъра на МВР са предвиждали преобразуване на нощните часове в дневни, като отпадането му след този момент не било обосновано с никаква допустима от закона цел, като дори и да се приемело, че подобна цел била налице, в полза на служителите в МВР по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР не били предвидени мерки за защита и компенсиране на особената тежест на полагания от тях нощен труд. Твърди се, че съгласно директния ефект от нормите на Директивите на ЕС, СЕС определяли почти всички задължения от действието на една Директива и ХОПЕС, като задължение на националния съдия било, да остави неприложена всяка една вътрешно правна норма, която противоречала на Директива на ЕС или ХОПЕС, каквото противоречие в конкретния случай било налице. Твърди се, че както КТ, така и ЗМВР, правели ясно разграничение между нощния труд и извънредния труд, които се заплащали по различен ред. Твърди се, че извънреден труд бил налице само, когато бил положен труд извън установеното работно време - когато продължителността на работното време надвишавало нормалната такава. Посочва се от ищеца, че при сумарно изчисляване на положения труд, извънреден труд щял да бъде налице само в случай, че отработеното време за съответния отчетен период /с увеличението на часовете положен нощен труд/ надхвърлял нормата работни часове за отчетния период. Твърди се, че съобразно националното трудово законодателство и методологията за сумарно изчисляване на положения труд се приемало, че когато отчетния период бил изтекъл /завършил/, се приемало, че работникът или служителят бил изпълнил трудовата си норма в пълен обем, дори и това да не е било направено реално, тъй като задължение на работодателя било така да организира неговото работно време, че то да покрива общата тримесечна норма, при това със завишение на часовете нощен труд - конвертирани към дневния. Твърди се, че предвид посоченото, следвало да се приеме, че през процесния период ищецът бил изпълнил в пълен обем своята часова трудова норма, поради което и преизчисления нощен към дневен труд, се явявал такъв над нормата - респективно извънреден труд и следвало да бъде заплатен като такъв със съответното увеличение от 50%. Твърди се още от ищеца, че през периода от 01.03.2020г. до 01.03.2023г. и до момента Д. Г. Т. изпълнявал служебните си задължения на смени /дневни-от 07.00 часа до 19.00 часа и нощни - от 19.00 часа до 07.00

часа на следващия ден/, всяка от които бил с продължителност от 12 часа, съгласно изготвените и утвърдени от Началника на РУ месечни графици при сумирано отчитане на работното време. Твърди се, че съгласно определените правила за изплащане на извънреден труд /нощен труд/ от ОДМВР гр.П, същият се отчитал за период от три месеца, като падежът на изплащането му бил края на всяко тримесечие и се изплаща, ведно с полагащото се трудово възнаграждение, отчитайки го по отделно перо - извънреден труд и, че именно след всяко тримесечие /считано за падеж на определеното вземане/, след отчитането на положения извънреден труд /нощен труд/, се дължала сумата определена за положен нощен труд, каквато е и претенцията на ищеца, от която дата следвало да се начислят определените лихви. Твърди се още, че през претендирания 3 годишен период, считано от 01.03.2020г. до 01.03.2023г., били налични 4 тримесечия годишно или общо 12 тримесечия, през който не бил отчетен и съответно заплатен положения нощен труд, като падежът на всяка една от дължимите суми била изискуема от датата на изплащане на трудовото възнаграждения, след всяко тримесечие, както и счита ищецът, че дължимите лихви били изискуеми от същата дата.

Формулирано е доказателствено искане, във връзка с конкретизация на претенцията на ищеца, ответникът ОДМВР гр.П, да бъде задължен да предостави необходимата документация, а именно седмични и месечни ежедневни ведомости - графици за работното време и отчетения извънреден труд и нощен такъв положен от служителя. В табличен вид ищецът е посочил дължимата сума след края на всяко тримесечие, към която се претендира да се начисли и съответната посочена мораторна лихва, а именно: 2818,32 лв. – главница и 430,42 лв. – лихва. Сочи се, че при 4 тримесечия в годината отчетения период и положения нощен труд за период от 3 години - 01.03.2020г. до 01.03.2023г., каквато е и претенцията на ищеца, отчетения период и неизплатения нощен труд бил в размер на 1688 часа /хиляда шестстотин осемдесет и осем часа/, умножен по коефициент от 1,143, за да бъде приравнен към дневния такъв, обуславяло искането на ищеца за присъждане в негова полза на сума в размер на 2818,32 лв. (две хиляди осемстотин и осемнадесет лева и тридесет и две стотинки), към която сума следвало да се добави и мораторната лихва за забава, от края на всяко тримесечие, през което е следвало да се заплати дължимата сума за положения нощен труд в размер на общо 430,42 лв. (четиристотин и тридесет

лева и четиридесет и две стотинки), подробно посочена в горната таблица.

Формулирано е и доказателствено искане за назначаване на съдебно счетоводна експертиза, като се даде възможност на вещо лице, да се запознае с коментираните графици, от които да се изчисли положения нощен труд, съгласно часовата ставка за конкретния служител и длъжността която заема, след което да се преизчисли с необходимия коефициент, с което ще се докаже и претендираната от ищеца сума, ведно с дължимата лихва за забава.

Твърди се, че към момента за посочения три годишен период назад, положения от старши полицай Д. Г. Т. извънреден труд, не бил преобразуван от нощен в дневен такъв с коефициент 1,143, не бил начисляван и не му е бил заплащан, като се счита от ищеца, че исковата претенция за заплащане положения извънреден /нощен/ труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен за доказана по основание. Твърди се още от ищеца, че на основание чл. 84, ал.1 от ЗЗД ответникът - ОДМВР гр.П бил изпаднал в забава след изтичане на срока, в който е трябвало да плати съответното трудово възнаграждение, поради което се счита от ищеца, че претендираната в настоящото производство акцесорната лихва за основателна за периода от датата на изплащането на извънредния труд /падежа на всяко тримесечие през коментирания период/, през което ответника е дължал сумата за положения нощен труд, но не е изплатил същата, до окончателното и изплащане на дължимото изискуемо вземане.

Моли се съдът да осъди ответника - ОДМВР гр. П, да изплати на ищеца дължимата сума за положен нощен труд от 1688 часа /хиляда шестстотин осемдесет и осем часа/, преизчислен с коефициент 1.143, за да бъде приравнен към дневния такъв, общо в размер на 2818, 32 лв. (две хиляди осемстотин и осемнадесет лева и тридесет и две стотинки), към която сума да се прибави и мораторната лихва за забава, изчислена към края на всяко тримесечие поотделно, през процесния период /01.03.2020г. до 01.03.2023г./ на плащането на главницата, в размер на общо 430,42 лв. (четиристотин и тридесет лева и четиридесет и две стотинки), ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба.

Претендират се направените от ищеца разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съгласно приложения по чл. 80 от ГПК списък с разноски,

изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за два обективно съединени иска. Моли се съдът, с оглед становището на ответника, да бъде дадена възможност на ищеца да ангажира допълнителни доказателства.

Формулирани са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил е писмен отговор от ответника Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - П, адрес: гр. П, пл. С" № *, ЕИК: 129009849, представлявана от Директор Иван Йорданов Зеленков, чрез К. П. П. - главен юрисконсулт при ОДМВР - П пълномощник по делото, в която се изразява следното становище по допустимостта и основателността на исковете: твърди се, че исквата молба е нередовна на основание чл. 127, ал.1, т. 4 и т. 5 ГПК, като ищецът бил изложил противоречиви и неясни обстоятелства, както и не ставало ясно в какво се изразявала претенцията му: за положен нощен труд или за положен извънреден труд, които се подчиняват на различен правен режим, както на отчитане, така и на заплащане. Твърди се, че молбата се основава на отменени подзаконови нормативни актове, които не касаели исковия период, като противоречията били засегнали както фактическите твърдения на ищеца, така и претенцията му към ответника, а също и задачите към искането за експертиза. Ответникът моли, на основание чл. 129, ал. 2 ГПК да укаже на ищеца да отстрани посочените нередовности, след което да му бъде предоставена възможност да изрази становище по направените уточнения, като се излага становище, ако все пак съдът намира исквата молба за редовна, че ответникът я оспорва изцяло по основание и размер по следните съображения:

На първо място се сочи, че ищецът бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал.1, т.1 ЗМВР в Министерството на вътрешните работи, заемал в исковия период длъжността полицай в група „Охранителна полиция“ към Районно управление - П при ОДМВР П, като съгласно разпоредбата на чл.142, ал. 2 от ЗМВР статутът на държавните служители в МВР се уреждал единствено от Закона за Министерството на вътрешните работи, с уточнение, че за разлика от статута на лицата, работещи по трудово правоотношение в МВР, който се урежда от КТ и ЗМВР - чл. 142, ал. 5 и държавните служители по ЗДС, който урежда статута им съгласно ал. 4. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 179 (1) от ЗМВР на държавните служители се изплащали

допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. Твърди се, че в ал. 2 на същия член било посочено изрично, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 се определяли с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед. Сочи се още, че съгласно императивната разпоредба на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР редът за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР се определяли с наредба на министъра на вътрешните работи. Твърди се, че в исковия период това били Наредба № 81213-776/29.07.2016 г., обнародвана в ДВ бр.60/02.08.2016 г., влязла в сила от деня на обнародването ѝ и действала до 10.01.2020 г., когато в ДВ бр. 3/10.01.2020 г. е обнародвана Наредба № 81213-36/07.01.2020 г. Последната била отменена с Наредба № 8121 з-1174/21.10.2020 г., обнародвана в ДВ бр. 107/18.12.2020 г., в сила от 01.01.2021 г., като се сочи, че от 29.07.2022 г. била в сила настоящата наредба № 81213- 922/22.07.2022 г., обнародвана в ДВ бр. 60/29.07.2022 г. Твърди се, че именно поради спецификата на работата на държавни служители - полицейски органи, законодателят бил уредил техния статут в специален закон - ЗМВР, който е различен от статута на държавните служители по чл.142, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМВР, че за тях били неприложими нормите на общото законодателство, като ЗДСл и КТ. Твърди се, че в конкретния случай не бил налице нито закон, нито акт на МС, с който да се допуска преизчисляването на положения нощен труд от ищеца с коефициент 1,143, както се твърди с исковата молба. Посочено е от ответника, че съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР в редакцията ѝ към 12.10.2019 г. при работа на смени било възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24 часов период. Твърди се, че с изменение в ЗМВР, обн. в ДВ бр. 60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г. законодателят изрично бил предвидил в ал. 1, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24 часов период, а в ал. 4 бил посочил, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната

продължителност на дневното работното време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, т.е. полученият коефициент в случая бил 1. Твърди се, че с тази законодателна промяна изрично бил уреден въпросът относно преизчисляването на нощния труд, което изключвало субсидиарното или по аналогия приложение на НСОПЗ. Твърди се, че посочената разпоредба била материалноправна, била регламентирана, и била влязла в сила на 11.07.2020 г., като изложеното налагало извод, че след 11.07.2020 г. този въпрос на превръщане на часовете нощен труд в дневен бил нормативно уреден и той бил равен на 1. От това, според ответника, следователно не било налице необходимост от преизчисляване на възнаграждението за положен нощен труд и сочело на изрично изключване на положен извънреден труд за работещите на осем часови нощни смени в рамките на работното време по утвърдения график – сочи като съдебна практика Решение № 260067/28.04.2022 г. по в.гр.д. № *91/21 на ОС Пловдив. От посочените по-горе законови разпоредби, според ответника, било видно, че по отношение на държавните служители - полицейски органи била неприложима НСОПЗ (Наредбата за структурата и организацията на работната заплата) в частност чл. 9 на същата, като се сочи, че самият законодател бил ограничил нейното прилагане в чл. 2, ал. 3 НСОПЗ по отношение на служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а от Кодекса на труда. От там, според ответника, следвал обоснования извод, че същата била неприложима за държавни служители - полицейски органи, чийто статут бил уреден със специален закон /ЗМВР/. На следващо място се сочи, че съгласно чл. 9 от Наредбата при подневно отчитане на работното време и при работа на смени, чиято нощна продължителност на работното време била по-малка от тази на дневното, трудовото възнаграждение заработено по трудови норми, се увеличавало с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, като при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщали в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. При сумирано изчисляване на работното време трудовото възнаграждение, заработено по трудови норми с коефициент равен на отношението между часовете, получен след

превръщането на нощните часове в дневни, и действително отработените часове през месеца или установения друг период. Твърди се, че тази разпоредба била непригодна за прилагането ѝ към държавните служители в МВР, тъй като не били налице кумулативно предвидените в нея предпоставки, а именно: подневно отчитане на работното време, работа на смени, продължителност на нощно работно време по-малка от продължителността на дневното, трудово възнаграждение заработено по трудови норми. твърди се, че само при кумулативно наличие на посочените четири необходими предпоставки можело да се въвежда увеличение с коефициент, като в случая не били налице последните две предпоставки. Твърди се, че в чл. 187, ал.1 и ал. 3 ЗМВР дневното и нощното работно време били с еднаква продължителност от 8 часа, не била налице и работа по трудови норми за определяне размера на трудовото възнаграждение по чл. 247 и 250 КТ, както и, че правното основание на нощния труд на служителите в МВР не било в чл. 8 и чл. 9 от НСОПЗ, а в чл. 187 и чл. 179 ЗМВР. Твърди се, че Наредба 81213-776/16 г. и последвалите я до момента Наредби последователно предвиждали полагането на нощен труд между 22.00 и 6.00 часа, като работните часове не следвало да надвишават 8 часа за всеки 24-часов период, и според ответника, от това следвало, че налице била изрична регламентация в ЗМВР и цитиранатите наредби, касаещи полагането на нощния труд. Твърди се, че за разлика от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от КТ установяваща нормална продължителност на работно време през нощта /от 22,00 до 6,00/ от 7 часа, тук законодателят бил предвидил възможността държавните служители в системата на МВР работещи на смени да полагат нощен труд с продължителност от 8 часа за всеки 24-часов период, като действащата към процесния период наредба № 81213-776/29.07.2016 и последвалите я други наредби предвиждали отчитане на отработеното време между 22,00 и 6.00 часа с протокол, като в тях липсвала предвидената в чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба № 81213-407/11.8.2014 г. трансформация на нощен труд в дневен, чрез умножаването му с коефициент 0.143 при сумирано изчисляване на работното време за отчетния период. Излага се становище, че това не било празнота на приетия подзаконов нормативен акт, при която по аналогия или субсидиарно следвало да се прилага общата разпоредба на НСОПЗ, а било съответствие с волята на законодателя (законодателен подход), изразена в изричната разпоредба на чл. 187, ал. 1 от

специалния закон – ЗМВР, а след 11.07.2020 г. и в ал. 4 от същия. Констатирано се, че именно законодателят бил регламентирал съотношението на нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на полаганият през нощта труд от държавните служители, работещи на смени в системата на МВР да е 8:8, а не както е предвидено за работещите по трудови правоотношения 8:7, при което изработените нощни часове да се приравняват към дневни с коефициент 1.143. Твърди се още, че това законодателно решение било в съответствие с решение на европейския съд (втори състав) от 24.02.2022 г. по преюдициално запитване по дело С-262/20 г. относно организация на работното време - директива 2003/88/ЕО-член 8-член 12, б. А - членове 20 и 31 от Хартата на основаните права на ЕС-намаляване на нормалната продължителност на нощния труд спрямо нормалната продължителност на труда през деня - работници от публичния и работници от частния сектор - равно третиране, според което предвид на това, че съгласно минималните изисквания относно нормалната продължителност на нощния труд, определен в член 8 буква а) от Директива 2003/88 предвижда той да не надвишава средно осем часа за всеки 24 часов период, който принцип е залегнал и в ЗМВР, то в случая е допустимо определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полиците и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Анализира се от ответника, какво съдът бил приел още съгласно Директива 2003/88.

На следващо място се посочва от ответника, че приемайки липсата на механизъм в Наредба № 81213-776 и следващите и наредби за преобразуване на нощните часове труд в дневни със съображения от правен порядък, а именно законодателното решение на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР, че нормалната продължителност на труда през деня и през нощта е еднаква и затова съотношението между нормалната продължителност на труда през деня и тази през нощта е 1 и не налага преобразуване. Сочи се, че Европейският съд бил достигнал до извод, че било допустимо определената в законодателството ни нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от

публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такива разлики в третирането се основават на обективен и разумен критерий, т.е. била свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и била съразмерна на тази цел, както и, че тази цел била законодателно регламентирана в ЗМВР, и независимо от факта, че Европейският съд не я бил обсъдил от гледна точка на общностното право, то законодателното решение относно спецификата на служебното правоотношение, било регламентирано в ЗМВР в контекста на всички компенсаторни и привилегировани механизми, които законодателят бил предвидил по отношение на държавните служители в МВР, които не били предвидени за работниците и служителите по трудово правоотношение, регулирани от КТ и следователно била налице съразмерна на тази цел защита. Твърди се, че на първо място предвидената продължителност на нощния труд от 8 часа за всеки 24 часа по смисъла на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР била обяснима със специфичния статут на тези държавни служители, обусловен от основните функции на МВР, установени в чл. 2, ал. 1 ЗМВР. Сочи се, че тези функции били част от конституционните функции на МС, като централен орган на изпълнителната власт по чл. 105, ал. 2 от Конституцията, и че на тази основа се базира и признатата законодателна целесъобразност на НС по чл. 8, и чл. 62 от Конституцията. Според ответника, право на законодателя било по целесъобразност да изменя правната мярка с оглед настъпили съществени изменения в обществената действителност, което оправдавало и обосновава и прилагането на различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и други въпроси на работниците и служителите по трудови правоотношения в КТ и държавните служители в ЗМВР, сочи се като пример: - основен ПГО по ЗМВР - до 30 работни дни, но не повече от 40, по КТ - 20 работни дни; допълнително възнаграждение за прослужено време по ЗМВР - 2%, но не повече от 40%, а по КТ - 0.6%; безплатна храна или левовата ѝ равностойност, ободряващи напитки при полагане на нощен труд от 22.00 до 06.00 ч., работно и униформено облекло, друго вещеве имущество, а на неносещите униформа ежегодна парична сума за облекло; по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд - по неговата продължителност ; държавните служители по ЗМВР се пенсионирали при условията на 1 категория труд(чл. 69 КСО), при което три години осигурителен стаж на служба се зачитат като 5 години общ осигурителен стаж. Посочено е още от

ответника, че освен това, държавните служители получавали допълнително трудово възнаграждение по чл. 178, ал. 1 ЗМВР и за изпълнение на специфични служебни дейности по смисъла на §1, т. 26а от ДР на ЗМВР, както и за постигнати резултати в служебната дейност и други, които КТ не бил предвидил, и, че всички тези парични или други материални или нематериални облаги, които държавните служители в МВР получавали за разлика от работниците и служителите по трудови правоотношения по КТ и държавните служители по ЗДсЛ били законодателна целесъобразност, която изразявала адекватна овъзмезденост на статута на служебното правоотношение по ЗМВР. Твърди се, че ирелевантен за настоящия правен спор бил въпросът дали определеният към процесния исков период със заповед на министъра на вътрешните работи размер на допълнителното възнаграждение за положения нощен труд овъзмездявал справедливо положения нощен труд от служителите на МВР. На следващо място се сочи, че чл. 179 от ЗМВР уреждал важни въпроси на нощния труд посредством делегиращи норми, в резултат на които е издадена процесната наредба № 8121 з-776 и последвалите я наредби до днес, че в нейния чл. 3, ал.1 и 2, чл. 31 и §1, т. 8 ДР установявал, че нощния труд за държавните служители в МВР се въвеждал за дейности, които изисквали непрекъснато и непрекъсваемо изпълнение на дейностите в МВР и давал легално определение на непрекъсваемия характер на дейността на МВР за осигуряване на сигурността на гражданите според конкретните функции на нейните компетентни служби и подразделения на МВР, като част от тях изисквали и полагането на нощен труд. Соци се, че чл. 179, ал. 1 ЗМВР предвиждал на държавните служители да се изплащат допълнителни възнаграждения за положения труд през нощта, като нормата уреждала два въпроса: 1. Определя характерът на благото - изплащане на възнаграждение като отплата за положения нощен труд и 2. Неговия правен характер на допълнително трудово възнаграждение. Твърди се, че то било допълнително, защото се прибавяло към основната заплата на държавните служители в МВР и по този начин се увеличавал нейният брутен размер. Соци се, че ал. 2 на същия член делегирал на министъра на вътрешните работи определянето на условията и реда за полагането нощният труд от държавните служители в МВР с издаване на наредба, като изрично е предвидено определянето на размера на възнаграждението за положения нощен труд да се определя с негова заповед и това отново е проявление на

законодателна целесъобразност, както и че, законът бил съобразил спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР и равенството на гражданите пред закона и бил предвидил и редица компенсаторни механизми за постигане на равно отношение пред закона на работниците и служителите по трудови правоотношения по КТ и държавните служители по ЗМВР. Твърди се, че при наличие на изрична уредба относно продължителността, отчитането, заплащането и др. на полагания от тези служители труд при сумирано изчисляване на работното време, неприложими били общите разпоредби на КТ и НСОПЗ, предвиждащи различен законодателен подход за работещите по трудови правоотношения, и че КТ не намирал субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР, в частност, защото нито в ЗДС, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага «съответно», а напротив - във всички случаи, в които законодателят бил счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането било пряко, чрез посочване на конкретните правни норми. Сочи се, че по въпроса за неприложимост по аналогия на разпоредбите на ЗДСл и КТ по отношение на държавните служители - полицейски органи по ЗМВР е налице и практика на ВКС по чл. 290 ГПК, сочи се такава в тази насока. Доколкото ищецът претендирал извънреден труд в рамките на определените му дежурства по график и изрично регламентираната процедура в Наредба № 81213-776/29.7.2016 г. за реда за полагане, отчитане и компенсиране на положения извънреден труд от държавните служители в системата на МВР и последвалите я наредби, се твърди от ответника, че искането му се явявало неоснователно, тъй като не се установявало ищецът реално да е положил извънреден труд в претендираните размери, който да не му е бил изплатен. Според ответника, извънреден труд била работата, която се извършвала извън установеното по трудовото правоотношение редовно работно време, като въпросният труд водел до превишаване на обичайното за работника или служителя работно време, както и, че при сумирано изчисляване на работното време извънредният труд щял да бъде работата извън установената за периода на сумиране норма за редовна продължителност на редовното време. Твърди се, че разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР сочала, че работните часове през нощта не следвало да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период, която продължителност в

случая не се твърдяла и не се установявала да е превишена. Сочи още, че разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР изрично предвиждала делегация на министъра на вътрешните работи относно редът за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време, като в случая била налице специфична държавна дейност, която е регламентирана в специален закон – ЗМВР и в този смисъл, не можело да бъде споделено становището, че приложение следвала да намери Наредба за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), доколкото с разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР била дадена изчерпателна регламентация на отчитането и компенсирането на положения от държавните служители към МВР извънреден труд. Сочи се съдебна практика в тази насока, като се излага становище, че не била налице нормативна празнота, която да налагала субсидиарното приложение на НСОРЗ, на което се позовавал ищецът. Ответникът излага становище, че считал, че неправилно ищецът бил посочил, че за процесния период следвало да се приложи субсидиарно Наредба за структурата и организацията на работната заплата, в която съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, тъй като никъде в наредбата не бил посочен коефициент 1.143 и не било ясно откъде ищецът бил получил този коефициент, за да иска същият да бъде приложен. Твърди се, че ограничението в Наредба № 8121 з-776/2016 г. и следващите било служителите, работещи на смени да не полагат повече от 8 часа нощен труд за всеки 24 часов период, което било равно на коефициент 1, а не на посочения коефициент 1.143, и следователно напълно необосновано било препращането по аналогия към чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщали дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното място, тъй като нормалната продължителност на работното време била осем часа, а съгласно чл. 179, ал. 1 от ЗМВР и наредбата посочена по-горе нормалната продължителност на нощния труд бил от 22.00 до 06.00 ч., т.е. 8 часа, или 8:8 равно на 1. Твърди се, че в случая не било налице празнота в нормативната уредба, която да може да обоснове препращане по

аналогия, тъй като в процесния период били действали и действат последователно подзаконови нормативни актове, надлежно обнародвани в ДВ - Заповед № 8121 з - 1429/23.11.2017 г., Заповед № 8121 з-156/05.02.2020 г. и Заповед № 81213-768/16.06.2022 г., издадени от министъра на вътрешните работи, в които изрично било предвидено, че за всеки отработен час през нощта между 22,00 часа и 6,00 часа на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25 лв. до 01.02.2020, респ. 1.00 лв. до 01.04.2022 г. , а след тази дата - 1.07 лв., т.е. налице била специална нормативна уредба по отношение на отчитане и заплащане на нощния труд на държавните служители в МВР, която изключвала общия ред, и това било така, защото ЗМВР и действалите в иския период наредби изрично разграничавали реда за отчитане и заплащане на извънреден от заплащането на нощен труд. Твърди се, че разпределението на работното време за заеманата от ищеца длъжност било организирано в работни смени, определени в месечен/седмичен график, изготвен от специално натоварен служител и утвърден от съответния началник, че отработените часове за времето от 22,00 до 6.00 часа били отчетени с протоколи Приложение № 6 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата, изготвени от специално натоварен служител, както и, че екземпляр от протоколите бил изпращан в сектор „Финансово осигуряване” при ОДМВР за изплащане на отчетения нощен труд. Твърди се от ответника, че положеният от ищеца нощен труд за иския период бил своевременно отчетен и заплатен, като същият бил получил допълнително заплащане по 0.25 лв. на час, респ. от 1.00 лв. и 1.07 лв., следователно не следвало да се прави преизчисление и прехвърляне на нощен труд в дневен, тъй като щяло да се получи дублиране на заплащането. Ответникът твърди, че счита, че трудът положен между 22.00-6.00 ч. следвало да бъде отчетен само като нощен, както е отчетен и заплатен, а не да се трансформира в дневен. Ищецът не можел да избира едновременно да иска допълнителни часове /извънреден труд/ поради трансформиране на нощния труд като дневен и да получи за същия и допълнително заплащане като за нощен. Ответникът, излага становище, че по отношение на исковата претенция в размер на 3092.02 лева, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. е чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, счита че същата е неоснователна и недоказана, и я оспорваме изцяло като неоснователна, с твърдения, че на ищеца редовно било плащано в иския период както

извънреден, така и нощен труд, за което представя платежни бележки, от които било видно изплащането на нощния труд на ищеца за целия исков период. Твърди се още, че за положения от ищеца нощен труд същият бил получил допълнително заплащане по 0.25 лв. на час до 01.02.2020 г., след тази дата по 1.00 лв. за всеки час, а след 01.02.2022 г. по 1.07 лв. и следователно не следвало да се прави преизчисление и прехвърляне на нощен труд в дневен, тъй като щяло се получи дублиране на заплащането. В условията на евентуалност, ответникът моли съда, в случай, че приеме иска в тази част за основателен, да има предвид, че оспорва изчисленията на положените от ищеца нощни смени, от там положените като нощен труд часове. Сочат се доказателства. Формулирани са доказателствени искания. Освен това, ответникът сочи, че по настоящия спор има произнасяне с Тълкувателно решение № 1/2020г. на Върховен касационен съд, Общо събрание на Гражданската колегия и също така, моли, предвид становището на ищеца по отношение на отговора, да му бъде дадена възможност да направи и други доказателствени искания, и да ангажира допълнителни доказателства от значение за спора.

Изложен е петитум, в който ответникът моли съдът да остави предявените искове без уважение и ги отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани, като му присъди разносните по делото, в това число и юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. Наредба за заплащане на правната помощ. Моли съдът да съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК за това, че делото не е от фактическа и правна сложност, и в случай, че осъди ответника по иска, да присъди по-нисък размер на разносните в частта им за възнаграждение за адвокат, като съобрази минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата и Наредба № 1/04г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Съдът, с Определение по чл. 140 от ГПК с № 902/12.04.2023 г. е приел представените към исковата молба и отговора писмени доказателства, като е дал възможност на ищеца в открито съдебно заседание да изрази становище във връзка с възраженията изложени в писмения отговор на ответника, както и е задължил на основание чл. 190 ГПК ответника да представи по делото графици за дежурства на ищеца и справка за часовете положен труд за исковия период, протоколи и справки за отчитане на работното време, включително през празнични и почивни дни за исковия период. По

доказателственото искане за допускане на ССЧЕ съдът е определил, че ще се произнесе в открито съдебно заседание, след изслушване становищата на страните.

С оглед конкретните данни по настоящото дело, съдът счита, че в настоящия случай, по направеното в днешното съдебно заседание искане от процесуалния представител на ответника, а именно за прекратяване на производството по делото с присъждане на разноски, съдът намира същото за основателно, тъй като са налице предпоставките на чл. 238, ал. 2 от ГПК, а именно, ищецът не се явява в първото по делото заседание, не е взел становище по отговора на исковата молба, макар, че съдът с нарочно разпореждане е дал такива указания, и ищецът не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие. В днешното съдебно заседание ответникът чрез своя процесуален представител е поискал прекратяване на делото и присъждане на разноски. При наличие на посочената хипотеза, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

На осн. чл. 238, ал. 2 от ГПК ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 774/2023 г. по описа на Районен съд П.

ОСЪЖДА Д. Г. Т. с ЕГН: *****, с постоянен адрес гр. П, обл. П, ул. „Г“ * да заплати на ОД на МВР гр. П, със седалище и адрес на управление гр. П, пл. „С“ № *, представлявано от процесуалния представител юрк. П., на осн. чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 23 от Наредбата за заплащане на правна помощ, сторените в настоящото производство разноски за възнаграждение на юрисконсулт в размер на 100 лв. (сто лева).

Определението за прекратяване на производството по делото подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд П в едноседмичен срок, който за ищеца тече от получаване на съобщението, а за ответника от днес.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 12:16 часа.

Съдия при Районен съд – П: _____

Секретар: _____